

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Bc. Jany Satrapové ve věci

žalobce: N. M. S., narozen „X“,
státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem „X“,

proti
žalovanému: **Ministr vnitra**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 1. 2017, č. j. MV-159438-3/OAMP-2016,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobce se žalobou podanou prostřednictvím svého tehdejšího právního zástupce v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ministra vnitra ze dne 10. 1. 2017, č. j. MV-159438-3/OAMP-2016, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno usnesení Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie, (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 4. 11. 2016, č. j. CPR-25044-2/ČJ-2016-930310-V240. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně dle § 100 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) zamítl žádost žalobce o obnovu řízení ve věci správního vyhoštění z území členských států Evropské unie. Žalobce se současně v žalobě domáhal toho, aby soud uložil žalovanému povinnost nahradit mu náklady soudního řízení.

Žaloba

2. Žalobce v žalobě nejprve rekapituloval průběh správního řízení a zevrubně popsal argumentaci uvedenou v odvolání s tím, že splnil všechny podmínky pro povolení obnovy řízení podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, když kromě parafrázování jmenovaného ustanovení konstatoval, že spolu s návrhem předložil žalovanému zprávu OSPOD Most a navrhl výslech syna D. k prokázání nové skutečnosti, že má se synem velmi úzký citový vztah, syn je na něj fixován a rozhodnutí o vyhoštění by nepřiměřeným způsobem zasáhlo do jeho rodinného života. Syn žalobce se narodil dne „X“, z nově doložené zprávy OSPOD plyne, že žalobce s ním již před propuštěním z výkonu trestu měl úzké rodinné vazby. Intenzita vazeb byla v původním řízení zjištěna opačně. Podmínka, aby skutečnosti existovaly v době vedení původního řízení, byla splněna. Bude-li prokázáno, že zrušením trvalého pobytu dojde k narušení intenzivních rodinných vazeb žalobce a k nepřiměřenému zásahu do žalobcova rodinného života, nemělo mu být uloženo správní vyhoštění a nově najevo vzniklé skutečnosti jsou ku prospěchu žalobce. Protože důkazní prostředek (zpráva OSPOD) vznikla až nyní, nemohl žalobce tento prostředek uplatnit v řízení dříve. V původním řízení policie provedla důkazy výslechy, z nichž usoudila, že vazba mezi žalobcem a jeho synem není tak silná, aby vyhoštěním žalobce došlo k zásahu do jeho rodinného života. Zprávou OSPOD je přímo vyvrácena pravdivost provedených důkazů. I pokud by bylo osvědčeno, že žalobce mohl nové skutečnosti či důkazy uplatnit dříve, musí být obnova řízení povolena z důvodu, že novými důkazy je vyvrácena pravdivost důkazů dříve provedených. Nové skutečnosti mohou ovlivnit jiné řešení otázky, která je předmětem rozhodování.
3. Žalobce namítal, že žalovaný namísto primárního posouzení důvodnosti odvolání, resp. žádosti o obnovu řízení hodnotil předložený nový důkaz. Žalovaný na straně 4 svého rozhodnutí vyvrací věrohodnost zprávy OSPOD, bagatelizuje nové poznatky z tohoto důkazu pocházející s tím, že žádné nepřináší. Opak je však pravdou, uvedená zpráva je totiž, jak sám žalovaný uvádí, v rozporu s dosud provedenými důkazy, vyvrací pravdivost výpovědi matky. Je nezbytné matku znovu vyslechnout a konfrontovat se závěry OSPOD a opatřit další důkazy k prokázání či vyvrácení věrohodnosti zprávy orgánu sociálněprávní ochrany dětí. Žalovaný postupoval contra legem, neboť existujícím rozporem ve zjištěných skutečnostech (hodnocením pravdivosti/nepravdivosti nově předloženého důkazu) je nutno se zabývat po povolení obnovy řízení. Pochybnosti o pravdivosti zprávy veřejnoprávního orgánu by měly být menší než u výpovědi N. M. (družky žalobce).

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

4. Žalovaný se mylí, pokud uvádí, že nově zjištěná skutečnost nemůže ovlivnit výsledek řízení o správním vyhoštění. Dle žalobce ze zprávy OSPOD jednoznačně plyne, že po propuštění z výkonu trestu žil se svým synem a družkou ve společné domácnosti, což má přímý vliv na meritorní rozhodnutí.
5. Dále žalobce namítal, že v původním řízení nebyl vztah žalobce k synovi a vice versa správními orgány dostatečně zkoumán, ačkoli je pro rozhodnutí o správním vyhoštění zásadní. Správní orgán si měl v případě pochybností vzešlých z výpovědi žalobce a jeho družky vyžádat zprávu OSPOD nebo nezletilého vyslechnout. Podle žalobce napadené rozhodnutí zasáhne zejména jeho nezletilého syna, v této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 3 Azs 100/2015, jehož závěry o nepřezkoumatelnosti jsou aplikovatelné i na tuto věc.

Vyjádření žalovaného k žalobě

6. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Dále uvedl, že popírá oprávněnost námitek žalobce, nesouhlasí s nimi, neboť neprokazují nezákonnost rozhodnutí. Žalovaný odkázal na obsah správního spisu, rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, zejména na podrobné rozhodnutí žalovaného. Rozhodnutí nebylo žalobou zpochybněno, žalovaný správně zhodnotil a odůvodnil případný dopad a přiměřenost rozhodnutí na soukromý a rodinný život žalobce a jeho osob blízkých. Navrhovaný nový výsledek matky nezletilého syna žalobce a samotného nezletilého považuje žalovaný za nadbytečný a nevhodný. Žalobcem nově uváděné skutečnosti nelze posoudit jako důvod pro obnovu řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, když v žádosti neuvedl žádnou skutečnost dříve neznámou, existující v době původního řízení, kterou nemohl tehdy uplatnit bez vlastního zavinění. Žalovaný uzavřel, že se nedomnívá, že by napadené rozhodnutí bylo nezákonné, nesprávné či vadné nebo že by žalobce či osoby mu blízké byli nějak zkráceni na svých právech.

Správní spis

7. Z obsahu správního spisu soud zjistil následující skutečnosti podstatné pro posouzení věci. Oznámením ze dne 8. 2. 2016 bylo se žalobcem zahájeno správní řízení ve věci správního vyhoštění, neboť pobýval na území České republiky bez víza či bez platného oprávnění k pobytu, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn. Z protokolu o výsledku matky dítěte v řízení o určení otcovství souhlasným prohlášením rodičů ze dne 25. 3. 2015 je zřejmé, že N. M., narozená „X“, označila za otce nezletilého D. M., narozeného „X“, žalobce, který se v době výsledku nacházel ve výkonu trestu odnětí svobody, s tím, že v době rozhodné pro početí dítěte udržovala nechráněný intimní styk s žalobcem, s nímž bydlela ve společné domácnosti v „X“ v ulici „X“. Rodný list výše jmenovaného nezletilého dokládá, že nově nese příjmení N., jeho otcem je žalobce, jeho matkou je N. M. Usnesením Okresního soudu v Karlových Varech ze dne 15. 12. 2015, sp. zn. 40 PP 840/2015, byl žalobce podle § 88 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku podmíněně propuštěn z výkonu trestu odnětí svobody v trvání 1 roku, uloženého rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 4. 9. 2014, sp. zn. 6 T 74/2014, v trvání 92 dnů - zbytek trestu, uloženého rozsudkem Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 20. 5. 2010, sp. zn. 50 T 12/2008, a v trvání 1 roku, uloženého rozsudkem Okresního soudu v Mostě ze dne 13. 9. 2013, sp. zn.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

6 T 126/2013. Dle § 89 odst. 1 trestního zákoníku mu byla stanovena dvouletá zkušební doba a současně byla přijata nabídka společenské záruky spolku Liberty People. Z protokolu o vyjádření účastníka správního řízení ze dne 15. 2. 2016 vyplývá, že žalobce k dotazům policejního orgánu vypověděl, že má na území České republiky zletilého syna M. z prvního manželství, s nímž je v občasném telefonickém kontaktu, jeho přesnou adresu nezná, občas zajdou někam na kávu. Dále zde má syna D. N., s nímž žije ve společné domácnosti, doma je však většinou až večer. S družkou N. M. bydleli asi od poloviny roku 2012, ve výkonu trestu žalobce nenavštěvovala, nezletilý byl malý a žalobce ani moc nechtěl, aby za ním jezdila. Důvod, proč ho paní M. nechala zapsat do rodného listu syna až v roce 2015 nevěděl, ani důvod, proč se do bytu na adrese „X“ přihlásila až 27. 1. 2016, ačkoli tam podle jeho tvrzení bydlí asi dva a půl roku. Žalobce se v bytě moc nezdržuje, odchází večer a přichází ráno. K dotazu stran vazeb týkajících se společenského, kulturního, sportovního života sdělil, že v České republice je od roku 1986, má řadu českých přátel, českému jazyku rozumí, prožil zde více než polovinu života. Ohledně překážek bránících návratu do Vietnamské socialistické republiky sdělil, že je na zdejším území od mládí, vyučil se, podnikal, prostředí ve Vietnamu již příliš nezná, byl tam jednou. Peníze na cestu by si opatřil, bydlet by mohl u rodičů, práci by šáňel obtížně. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 4. 3. 2015, č. j. OAM-2700-16/ZR-2014, bylo podle § 87l odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) zrušeno povolení k trvalému pobytu žalobce a podle § 50 odst. 1 písm. b), odst. 5 téhož zákona mu byl udělen výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, resp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody. Z odůvodnění rozhodnutí se podává, že správní orgán uzavřel, že i kdyby rozhodnutí určitým způsobem zasáhlo do soukromého nebo rodinného života žalobce, nelze zásah považovat za nepřiměřený, nadto si případný zásah zapříčinil žalobce sám svým kriminálně závadovým jednáním, za které byl opakovaně pravomocně odsouzen, včetně dvou nepodmíněných trestů odnětí svobody. Potvrzení o propuštění z vazby nebo výkonu trestu dokumentuje, že žalobce byl propuštěn dne 5. 1. 2016 z Věznice Ostrov. Z protokolu o výslechu svědka ze dne 26. 2. 2016 plyne, že N. M. před policejním orgánem vypověděla, že se snaží se žalobcem bydlet ve společné domácnosti v „X“. Pokud je doma její matka, nejde to, potom se žalobce zdržuje u svého kamaráda. V bytě mají jen jednu postel. V minulosti od roku 2009 do roku 2012 žili se žalobcem v nájemním bytě v ulici „X“, nájemní smlouvu vyřizovala ona, ve výkonu trestu ho navštívit nebyla, psali si asi jednou měsíčně. Syn si na žalobce pomalu zvyká, je to obtížné, dva roky se neviděli, hrají si spolu doma. Důvodem pro určení otcovství k nezletilému po více než dvou letech od narození byly problémy žalobce s doklady. Na adrese „X“, bydlí svědkyně asi dva roky. Skutečnost, proč nebyla uvedena v nájemní smlouvě, ale až v dodatku k nájemní smlouvě ze dne 27. 1. 2016, vysvětlit nedokázala. K pobytu žalobce sdělila, že mu byl zrušen trvalý pobyt a teď se snaží dostat nový. Podle svědkyně žalobce nemá na zdejším území vazby týkající se společenského, kulturního, sportovního ani jiného života, jeho případné vycestování by znamenalo, že by syn přišel o tátu, ona o přítele, do Vietnamu vycestovat nechce. Z protokolu o výslechu svědka ze dne 26. 2. 2016 vyplývá, že D. M., narozená „X“, v procesním postavení svědkyně policejnímu orgánu uvedla, že žalobce je současný partner její dcery, asi před čtyřmi lety se svědkyní bydleli asi půl roku v podnájmu. Žalobce je přihlášen v jejím bytě, aby se staral o syna, v bytě po svém návratu z výkonu trestu zatím přespál asi dvakrát nebo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

třikrát. V minulosti žil žalobce s její dcerou ve společné domácnosti v „X“ v nájemním bytě. Když byl žalobce ve výkonu trestu, dopisovali si, na návštěvě za ním její dcera nebyla. Občas chodí žalobce se synem na procházky, zajdou do McDonaldu. Na adrese „X“, bydlí svědkyně asi dva a půl roku, dceru do nájemní smlouvy zapsat nenechala, protože nevěděla, zda budou bydlet spolu nebo se vrátí k žalobci, až bude propuštěn z vězení. K dopadům eventuálního vycestování žalobce do Vietnamu sdělila, že neví, přišla by o příspěvek k nájmu ve výši jedné poloviny, nezletilý by přišel o hmotné zajištění, neměl by hračky a tak. Opis z evidence rejstříku trestů žalobce dokumentuje, že zde má od roku 2009 pět záznamů o odsouzeních, kromě trestného činu zanedbání povinné výživy, nedovoleného překročení státní hranice, organizování a umožnění nedovoleného překročení státní hranice, ohrožení pod vlivem návykové látky, v jeho trestním repertoáru opakovaně figuruje i drogová trestná činnost, ve třech případech již vykonával nepodmíněné tresty. Dne 8. 3. 2016 vydal žalovaný závazné stanovisko k možnosti vycestování cizince ev. č. „X“, dle kterého je jeho vycestování do Vietnamské socialistické republiky možné. Vyrozměním ze dne 10. 3. 2016 správní orgán I. stupně informoval žalobce o ukončení shromažďování podkladů pro rozhodnutí ve věci a o možnosti podle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Dne 11. 4. 2016 bylo Policií České republiky, Krajským ředitelstvím policie Ústeckého kraje, Odborem cizinecké policie, Oddělením pobytové kontroly, pátrání a eskort Chomutov, podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců vydáno rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce č. j. KRPU-28124-26/ČJ-2016-040026-SV-CV, protože v období od 5. 2. 2016 do zahájení správního řízení dne 8. 2. 2016 pobýval na území České republiky bez platného oprávnění k pobytu. Doba, po kterou nelze žalobci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla stanovena na 6 měsíců. Tímto svým jednáním porušil povinnost stanovenou v ustanovení § 103 písm. n) zákona o pobytu cizinců a naplnil důvod pro aplikaci ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Správní orgán dospěl k závěru, že se v případě žalobce nejedná o nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života, když uzavřel, že žalobce toliko účelově vytváří zdání společné domácnosti a společného soužití s N. M. a D. N. z důvodu vyhnout se případnému vyhoštění. K určení otcovství k nezletilému D., narozenému „X“, došlo teprve 31. 8. 2015, v době, kdy již bylo rozhodnutí o zrušení pobytového oprávnění žalobce pravomocné. Proti rozhodnutí podal žalobce dne 18. 4. 2016 blanketní odvolání, které k výzvě doplnil. Lustrací v Cizineckém informačním systému bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území České republiky od 21. 12. 1992 na základě povolení k trvalému pobytu rodinného příslušníka občana České republiky. Dne 11. 1. 2016 mu byl udělen výjezdní příkaz s platností od 6. 1. do 4. 2. 2016. Dne 1. 2. 2016 podal žalobce žádost o přechodný pobyt rodinného příslušníka občana Evropské unie. Ředitelství služby cizinecké policie svým rozhodnutím ze dne 7. 7. 2016, č. j. CPR-11774-3/ČJ-2016-930310-V240, odvolání žalobce podle § 90 odst. 5 správního řádu zamítlo a napadené rozhodnutí potvrdilo, rozhodnutí nabylo právní moci dne 28. 7. 2016. Z odůvodnění rozhodnutí je patrné, že odvolací správní orgán uzavřel, že po dobu uloženého správního vyhoštění nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého nebo rodinného života žalobce, a to na podkladě následujících zjištění. Žalobce pobýval na území České republiky od roku 1992, tedy poměrně dlouhou dobu, na druhé straně ve svém domovském státě prožil část svého života a i vzhledem k jeho věku by pro něj návrat do vlasti neměl být problém. Jeho povolení k trvalému pobytu na území České republiky bylo zrušeno pro opakované páchání trestné činnosti. Žalobce není seniorského věku a nebylo zjištěno, že by měl Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdravotní potíže. Samotné zapsání žalobce do rodného listu dítěte odvolací orgán nepovažoval za překážku vydání rozhodnutí o správním vyhoštění, jestliže i ze spisového materiálu bylo zřejmé, že žalobce nevede se svým synem a N. M., kterou označil za svou družku, fungující rodinný život. Ani z výpovědi žalobce nevyplynulo, že by na zdejším území navázal takové společenské a kulturní vazby, jejichž narušení by znamenalo nepřiměřený zásah do jeho života. Na území domovského státu žijí žalobcovi rodiče, od nichž získává také prostředky k pobytu na území České republiky a u nichž by mohl dle svého vyjádření bydlet, tj. žalobce neztratil vazby na svůj domovský stát a má se kam vrátit. Rozhodnutí Ředitelství cizinecké policie ze dne 7. 7. 2016 napadl žalobce dne 24. 8. 2016 správní žalobou u Krajského soudu v Ústí nad Labem, který tuto usnesením ze dne 26. 8. 2016, v právní moci téhož dne, sp. zn. 75 A 27/2016, pro opožděnost odmítl (stejně rozhodnutí napadl žalobce i žalobou původně podanou u Městského soudu v Praze, který jí usnesením ze dne 2. 9. 2016, sp. zn. 2 A 67/2016, postoupil soudu zdejšímu, jenž o jejím odmítnutí pro opožděnost rozhodl usnesením ze dne 18. 10. 2016, sp. zn. 75 A 34/2016). Proti tomuto usnesení žalobce podal kasační stížnost, kterou Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 23. 9. 2016, sp. zn. 2 Azs 246/2016, zamítl.

8. Návrhem ze dne 29. 9. 2016 se žalobce domáhal povolení obnovy řízení dle § 100 odst. 1 písm. a), b) správního řádu o jeho správním vyhoštění a zrušení rozhodnutí správních orgánů obou stupňů v tomto řízení vydaných. Současně žádal o přiznání odkladného účinku návrhu. Přílohu návrhu tvořil záznam o úkonech ze šetření OSPOD ze dne 13. 9. 2016 v domácnosti žalobce a N. M. (z něhož se podává, že uvedeného dne ve 12:00 hodin bylo na žádost rodičů provedeno sociální šetření v domácnosti na adrese „X“, po návratu žalobce z výkonu trestu v lednu 2016 žijí rodiče ve společné domácnosti, společně se starají o nezletilého D., který je na otce přivyklý, je patrná jejich vzájemná citová vazba, N. M. vyžaduje pomoc žalobce s výchovou dítěte, neboť se obává, že výchovu sama bez pomoci a autority otce těžko zvládne) a návrh na obnovu řízení o zrušení trvalého pobytu žalobce. Správní orgán I. stupně rozhodnutím ze dne 4. 11. 2016, č. j. CPR-25044-2/ČJ-2016-930310-V240, návrh žalobce na obnovu řízení ve věci jeho správního vyhoštění zamítl. V odůvodnění uvedl, že ze spisového materiálu je patrné, že skutečnosti uvedené žalobcem v návrhu byly správními orgány posuzovány již v rámci správního řízení o vyhoštění jak před správním orgánem I. stupně, tak před správním orgánem II. stupně. Pokud jde o žalobcem nově doloženou zprávu OSPOD ze dne 13. 9. 2016, správní orgán podle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu zkoumal, zda jsou splněny zákonné podmínky pro povolení obnovy řízení, přičemž z uvedeného ustanovení vyplývá, že se musí jednat o důkazy existující v době původního řízení, tj. již před právní mocí rozhodnutí. Žalobcem užitá argumentace tedy nelze pro obnovu řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu užít. Žalobce nesplnil ani požadavky § 100 odst. 1 písm. b) správního řádu, podle něhož by muselo být zrušeno či změněno rozhodnutí, které bylo podkladem rozhodnutí vydaného v řízení, které má být obnoveno. Žalobce sice doložil, že podal návrh na obnovu řízení ve věci řízení o zrušení trvalého pobytu, nicméně toto rozhodnutí bylo stále pravomocné, ačkoli správní orgán by byl povinen přiznat žádosti odkladný účinek ex officio, pokud by žalobci nebo veřejnému zájmu hrozila vážná újma. Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce dne 23. 11. 2016 odvolání, které žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl a potvrdil prvostupňové rozhodnutí. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný především uvedl, že posuzoval návrh pouze z pohledu ustanovení § 100 odst. 1

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

písm. a) správního řádu, neboť žalobce důvod navrhované obnovy v odvolání takto upřesnil. Za dříve neznámou skutečnost existující v době původního řízení, kterou nemohl v původním řízení uplatnit, ačkoli mu byla ku prospěchu, označil žalobce existenci citového vztahu s nezletilým synem D. N. V řízení o správním vyhoštění se společné soužití žalobce a jeho družky nepotvrdilo, když žalobce, jeho družka i její matka shodně vypověděli, že společně nebydlí a nezletilý si na žalobce snaží teprve zvykat. Správní orgány obou stupňů nezpochybnily, že žalobce je na základě souhlasného prohlášení rodičů otcem D. N., jednalo se o informaci známou v průběhu řízení, která není novou skutečností. Záznam OSPOD ze dne 13. 9. 2016 neprokazuje nepravdivost důkazů provedených v řízení o správním vyhoštění, údaje zde uvedené, že žalobce před nástupem výkonu trestu o syna pečoval, mohl tento orgán získat jen od žalobce nebo N. M., ani jeden se však v tomto smyslu v řízení o správním vyhoštění nevyjádřil. Informaci OSPOD, že od ledna žijí všichni tři ve společné domácnosti jako rodina, vyvrací výpovědi rodičů nezletilého i jeho babičky zaprotokolované v řízení. Ať byly při návštěvě OSPOD zjištěny jakékoli vztahy mezi žalobcem a jeho nezletilým synem, nemohou být důvodem k obnově řízení ve smyslu § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť v žádosti nebyla uvedena žádná dříve neznámá skutečnost existující v době původního řízení, kterou žalobce nemohl uplatnit v původním řízení bez vlastního zavinění.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť účastníci řízení nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Nejprve se soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti, kterou žalobce spatřoval v tom, že v původním řízení nebyl jeho vzájemný vztah s nezletilým synem dostatečně zkoumán, ačkoli je pro rozhodnutí o správním vyhoštění zásadní, přičemž podle žalobce jsou závěry o nepřezkoumatelnosti z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 3 Azs Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

100/2015 aplikovatelné i na projednávanou věc. Soud zdůrazňuje, že předmětem přezkumu v tomto řízení je toliko řízení o povolení obnovy řízení, a nikoli řízení o správním vyhoštění, tudíž námitka žalobce směřující proti rozhodnutím vydaným v řízení o správním vyhoštění je naprosto nepřipadná.

13. Pokud jde o otázku případné nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, jde o tak závažnou vadu, že se jí soud musí zabývat i tehdy, pokud by to žalobce nenamítal, tedy z úřední povinnosti. K nepřezkoumatelnosti správních rozhodnutí pro nedostatek důvodů uvedl Vrchní soud v Praze v rozsudku ze dne 26. 2. 1993, sp. zn. 6 A 48/92, SJS 27/0, SP č. 27/1994, že: „Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné, nebo jinými řádně provedenými důkazy za vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej případně vedly k uložení sankce v konkrétní výši. Z odůvodnění správního rozhodnutí musí jednoznačně vyplývat, že se správní orgán posuzovanou věcí zabýval, neopomenul žádné účastníkovy námitky a přihlédl i k námitkám strany druhé. Užití argumenty a úvahy správního orgánu nesmí vzbudit pochybnosti o jeho nezávislosti a odbornosti. Z odůvodnění musí plynout vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelným, neboť by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle.“ Konstantní judikatura vztahující se k nepřezkoumatelnosti soudních rozhodnutí je shrnuta např. v rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, sp. zn. 2 As 85/2011, kde je mj. uvedeno: „K vymezení rozsahu přezkoumatelnosti soudních rozhodnutí přispěl Ústavní soud, který např. v nálezu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 45, nález 64, str. 77, vyslovil, že odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval soud při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena. Ústavní soud rovněž v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08 (dostupný na nalus.usoud.cz) také konstatoval: „Soudy jsou povinny své rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny.“ V tomto nálezu Ústavní soud dále vyslovil, že „... je-li povinností krajských soudů vyplývající z práva na spravedlivý proces podle článku 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod to, aby se vypořádaly i s námitkami žalobců uplatněnými opožděně, a to z pohledu včasnosti jejich uplatnění, tím spíše je dána povinnost krajských soudů vypořádat se s námitkami uplatněnými v žalobě, tedy řádně a včas“. Z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nález ze dne 20. 06. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 3, nález 34, str. 257, a nález ze dne 26. 06. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, publ. ve Sb. n. u. ÚS, svazek 8, nález 85, str. 287) také vyplývá, že jedním z požadavků vyplývajících z práva na spravedlivý proces a z principů právního státu je povinnost soudů svá rozhodnutí odůvodnit. Ve správním soudnictví nachází tato zásada vyjádření v ustanovení § 54 odst. 2 s. ř. s. Z odůvodnění rozsudku musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé. Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky pro to, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces. Také Nejvyšší správní soud ve svých rozsudcích opakovaně vyslovil, že není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené, nutno pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. zejména tehdy, jde-li o právní argumentaci, na níž je postaven základ žaloby. Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 07. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005-44, publ. pod č. 689/2005 Sb. NSS, a také rozsudek ze dne 29. 07. 2004, č. j. 4 As 5/2003-52). Obdobně v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 11. 2007, č. j. 1 Afs 53/2007-34, bylo vysloveno, že „(...) je povinností soudu stranám sporu ozřejmit, jakými úsudky byl veden a k jakým závěrům dospěl“. V této souvislosti lze také poukázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 01. 2008, č. j. 5 As 29/2007-64, v němž se uvádí, že v situaci, kdy „(...) je část odůvodnění rozsudku krajského soudu, v níž se měl krajský soud vyjádřit ke skutkovým a právním otázkám vyplývajícím z uplatněných žalobních bodů, tvořena z valné části toliko pasážemi převzatými bez dalšího komentáře z publikovaného judikátu v jiné, skutkově i právně odlišné věci, aniž by krajský soud zároveň vyložil, jaký význam mají tyto převzaté závěry pro jeho rozhodnutí ve věci, je rozsudek krajského soudu nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů“. Za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost pak lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 04. 12. 2003, č. j. 2 Asz 47/2003-130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS).“ Takové soudní rozhodnutí lze považovat za nepřezkoumatelné buď pro nedostatek důvodů, nebo pro nesrozumitelnost. Stejně závěry je třeba zásadně vztáhnout i na rozhodnutí správních orgánů. Soud neshledal žádnou z vad, pro kterou by bylo napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné, ať už pro nesrozumitelnost (nelze seznat určitý a jednoznačný výrok, jde o výrok s obsahem rozporuplným, nevykonatelným, odůvodnění je v rozporu s výrokem apod.), nebo pro nedostatek důvodů (odůvodnění postrádá rozhodný důvod pro výrok či neobsahuje žádné hodnocení provedených důkazů a závěr z nich učiněný). Žalovaný se v dostatečné míře, zcela zřetelně a srozumitelně vyjádřil ke všem žalobcem uplatněným odvolacím námitkám, přičemž žádnou odvolací námitku neopomenul. Zamítnutí jednotlivých odvolacích námitek zdůvodnil a srozumitelně uvedl, co jej vedlo k závěru napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, stejně jako prvostupňového rozhodnutí, je tak seznatelné, které otázky správní orgány považovaly za rozhodné. Rozhodnutí žalovaného tedy netrpí vadou nepřezkoumatelnosti.

14. Dále soud přistoupil k posouzení podstaty projednávané věci. Úvodem je třeba opakovaně akcentovat, že předmětem přezkumu je toliko řízení o povolení obnovy řízení a soud se může zabývat jedine otázkou, zda správní orgány správně posoudily (ne)splnění podmínek pro povolení obnovy řízení. Soud není oprávněn nyní přezkoumávat správnost rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce, neboť nebylo ani předmětem správního řízení a rozhodnutí správních orgánů.
15. Podle ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu řízení před správním orgánem Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

ukončené pravomocným rozhodnutím ve věci se na žádost účastníka obnoví, jestliže vyšly najevo dříve neznámé skutečnosti nebo důkazy, které existovaly v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Soud poznamenává, že obnova řízení jakožto mimořádný opravný prostředek umožňuje znovu rozhodnout ve věci samé a prolomit tak překážku věci rozhodnuté (*rei iudicatae*) v případě skutkových omylů zjištěných až po právní moci takového rozhodnutí. Lze tedy přijmout i skutečnosti či důkazy, jež vyšly najevo až po ukončení původního řízení. Ustanovení § 101 odst. 1 písm. a) správního řádu poté vyžaduje splnění dvou kumulativních podmínek, z nichž první je existence skutečností nebo důkazů, které existovaly již v době původního řízení a které účastník, jemuž jsou ku prospěchu, nemohl v původním řízení uplatnit, anebo se provedené důkazy ukázaly nepravdivými. Tyto skutečnosti nebo důkazy v době řízení tedy existovaly, ale účastník je bez vlastního zavinění buď neznal, nebo mu v jejich uplatnění bránila relevantní překážka. Pojem dříve neznámá skutečnost však nelze chápat subjektivně jako skutečnost neznámou pouze tomu, kdo obnovu řízení navrhl, nýbrž v objektivním smyslu jako skutečnost, kterou účastník správního řízení nemohl znát a nemohl ji v původním řízení uplatnit (k tomu srov. závěry Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 31. 1. 2011, sp. zn. 8 As 18/2010, nebo v rozsudku ze dne 13. 5. 2010, sp. zn. 6 As 39/2009, veškerá rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku obsažená jsou dostupná na www.nssoud.cz). Za takové skutečnosti jsou považovány např. situace, kdy listina nebo jiná věc potřebná k provedení důkazu byla nedostupná, nebo případy, kdy důležitý svědek nebyl dosažitelný nebo dodatečně vypověděl o důležitých okolnostech, ačkoli v původním řízení odepřel výpověď (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. 6 A 176/2002, publ. pod č. 357/2004 Sb. NSS). Druhou kumulativní podmínkou, jež musí být splněna, poté je, že by namítané nové skutečnosti mohly odůvodňovat jiné řešení otázky, jež byla předmětem rozhodování.

16. O takový případ však v posuzované věci nešlo. V projednávané věci žalobce odůvodňoval obnovu řízení toliko záznamem o úkonech OSPOD Most ze dne 13. 9. 2016, v němž sociální pracovnice po provedení žalobcem a jeho družkou vyžádaného sociálního šetření v domácnosti konstatovala, že po návratu žalobce z výkonu trestu žijí rodiče opětovně ve společné domácnosti, společně se starají o syna, který je na otce přivyklý, je patrná vzájemná citová vazba mezi otcem a synem. Dále je v tomto záznamu konstatováno, že matka dítěte vyjadřuje obavy, že sama výchovu těžko zvládne.
17. Soud se shoduje se závěry žalovaného, jakož i správního orgánu I. stupně, že se v případě žalobce nejedná o dříve neznámé skutečnosti, resp. důkazy, které by existovaly v době původního řízení o správním vyhoštění, tj. již před právní mocí rozhodnutí o vyhoštění. Zpráva OSPOD vznikla na základě sociálního šetření realizovaného mj. na žádost žalobce až dne 13. 9. 2016, tedy po právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce (28. 7. 2016). Je třeba dodat, že žalobce netvrdil ani nedokládal, co mu mohlo bránit v tom, aby si sociální šetření, a potažmo zprávu OSPOD z něj vzešlou, vyžádal dříve než 13. 9. 2016, a aby tento důkaz mohl předložit správním orgánům v původním řízení zakončeným rozhodnutím vydaným dne 7. 7. 2016. Nebylo proto možno přisvědčit tvrzení žalobce, že jím namítané skutečnosti jsou skutečnosti, které existovaly v době původního řízení a jež nemohl bez vlastního zavinění uplatnit v původním řízení. Nadto nesplněním první z kumulativních podmínek vymezených v § 100 odst. 1 písm. a)

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

správního řádu byla již možnost obnovy řízení v každém případě vyloučena. Proto posouzení toho, že by tyto (neexistující) nové skutečnosti a důkazy odůvodnily jiné řešení rozhodné otázky, pozbylo na významu. Soud tedy uzavírá, že k obnově řízení ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nebyla dána ani jedna z vyžadovaných podmínek a správní orgány žádost žalobce o obnovu řízení zcela případně zamítly.

18. Žalobce dále namítal, že se žalovaný dostatečně nezabýval dopadem rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života, jeho vztahem k nezletilému synovi, a nezohlednil je jako důvody hodné obnovy řízení. K tomu je nutno předně uvést, že tato námitka směřuje proti nezákonnosti původního rozhodnutí o správním vyhoštění žalobce. Toto rozhodnutí však není předmětem přezkumu v projednávané věci, neboť tím je přezkum rozhodnutí o odvolání proti rozhodnutí o zamítnutí žádosti o obnovu řízení. Soud z obsahu správního spisu ověřil, že se správní orgány obou stupňů otázkou soukromých a rodinných poměrů žalobce v průběhu řízení o správním vyhoštění dostatečně zabývaly, přičemž rovněž hodnotily přiměřenost dopadu rozhodnutí do jeho soukromého a rodinného života. Za situace, kdy správní orgány při svém rozhodování o správním vyhoštění žalobce již dostatečně zvažovaly rovněž zásah do soukromého a rodinného života žalobce, nelze vztah žalobce s jeho nezletilým synem považovat za důvod pro obnovu původního řízení, neboť se opětovně nejedná o skutečnost, která existovala v době řízení o správním vyhoštění žalobce a kterou žalobce nemohl bez vlastního zavinění uplatnit. Tato skutečnost totiž nepochybně existovala a žalobci byla známa již v průběhu řízení o správním vyhoštění žalobce, o čemž svědčí např. obsah výpovědi žalobce v průběhu řízení o správním vyhoštění ze dne 15. 2. 2016. Žalobce tedy tuto skutečnost uplatnil již v průběhu řízení o správním vyhoštění. V řízení o žádosti o obnovu řízení však již tuto účinně uplatňovat nemohl.
19. Žalovaný se taktéž správně vypořádal se související argumentací existencí citového vztahu mezi žalobcem a jeho nezletilým synem, jako skutečností dříve neznámou existující v době původního řízení, kterou nemohl v původním řízení uplatnit, ačkoli mu byla ku prospěchu, tak, že v řízení o správním vyhoštění se společné soužití žalobce a jeho družky N. M. nepotvrdilo, když žalobce, jeho družka i její matka shodně vypověděli, že společně nebydlí a nezletilý si snaží na žalobce teprve zvykat. Skutečnost, že žalobce je otcem nezletilého D. N. byla správním orgánům známa a nezpochybnily ji. Záznam OSPOD ze dne 13. 9. 2016 neprokazuje nepravdivost důkazů v řízení o správním vyhoštění provedených, údaje zde uvedené, že žalobce před nástupem výkonu trestu o syna pečoval, mohl tento orgán získat jen od žalobce nebo N. M., ani jeden se však v tomto smyslu v řízení o správním vyhoštění nevyjádřil. Další informaci z této listiny plynoucí, že od ledna žijí všichni tři ve společné domácnosti jako rodina vyvrací výpovědi rodičů i jeho babičky zachycené v protokolech a jejich výpovědích. Žalovaný správně uzavřel, že ať byly při návštěvě OSPOD zjištěny jakékoli vztahy mezi žalobcem a jeho nezletilým synem, nemohou být důvodem k obnově řízení dle § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu, neboť v návrhu nebyla uvedena žádná dříve neznámá skutečnost existující v době původního řízení, kterou žalobce nemohl uplatnit v původním řízení bez vlastního zavinění.
20. Soud uzavírá, že správní orgán I. stupně i žalovaný postupovali s respektem k podmínkám stanoveným příslušnou právní úpravou, když důvody k povolení obnovy řízení ve smyslu ustanovení § 100 odst. 1 písm. a) správního řádu nebyly v případě žalobce shledány. Námitky žalobce jsou proto nedůvodné.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

21. Žalobu tedy soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
22. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 10. prosince 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.